

Cuvântul lui Dumnezeu din ziua a doua de Rusalii: Sfânta Treime, și sărbătoarea nașterii sfintei Virginia

Și a fost o seară, și a fost o dimineață, și iarăși o seară, și a intrat în cartea Mea cea de azi ziua întâi a săptămânii, ziua de Rusalii, ziua serbării Sfântului Duh, iar ziua întâi a săptămânii începe odată cu asfințitul soarelui, odată cu amurgul de sâmbătă și merge ea cu slava ei până la răsăritul soarelui zilei de luni.

Și iată, soarele a cuprins acum sub strălucirea lui cortul alb, grădina întâlnirii și pacea care stă acum cu Domnul și cu sfinții Lui peste grădină, și încununează ea acum toată truda care a fost pentru gătitul serbării Duhului Sfânt, fiilor.

O, pace vouă, măi fiilor! Eu, Domnul, am așteptat să vă treziți și să Mă primiți și să-Mi deschideți cartea ca să intru să Mă așez în ea cuvânt și să întregesc așezarea Mea în carte, căci am spus că vă voi cuprinde iarăși în cuvânt și vă voi grăi din gura Mea după ziua de serbare a Duhului Sfânt, care trece acum spre locul ei din cer. Vă mângâi acum trupușoarele ostentate, și apoi inimioarele și cuprinsul lor, și apoi viața voastră cu Mine pe mai departe, fiilor, iar din gura Mea să ia toți cei care au bătut calea pe sus, nu pe jos, până la locul colinei din deal, colina pe care Eu, Domnul, Mă opresc din mers și așez masă de cuvânt pe pământ. Calul alb și călărețul lui, taina venirii Mele la voi ca să călătoresc apoi, și merg de aici peste tot pământul, că nu se suie la mintea omului cum lucrează cuvântul Meu odată rostit, căci după rostirea lui el lucrează, el împlinește, el străbate și dezbătătorește și desțelenește și face loc Domnului și voi Sale sfinte și cuvântului Său cel împlinit.

A cuprins sub el soarele locul Meu cu voi acum, în zori de zi, și se desfată din plin uitându-se. Blândețea lui e fără de margini, căci la facerea lumii am așezat pe cer soarele și luna, ochiul Meu de zi și ochiul Meu de noapte peste pământ, fereastra Mea dintre Mine și pământ ziua și noaptea, și acoperă acestea slava cea de sus a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și locașul Domnului, căruia i se vede doar fereastra ziua și noaptea.

O, nu fuseseră făcute soarele și luna când Eu, Domnul, am întocmit facerea cerului și a pământului. Este scris că mai întâi a zidit Dumnezeu lumina. S-a făcut lumină când Domnul a zis cu cuvântul să fie lumină, căci întuneric era deasupra hăului la început, iar Duhul lui Dumnezeu plutea. A lucrat Dumnezeu în trei zile cerul și pământul, și fiecare zi a fost o seară și o dimineață, căci lumina când s-a ivit, a despărțit Dumnezeu cu ea lumina de întuneric, și a făcut Dumnezeu aceasta în ziua întâi a facerii lumii, și numai după această zi au fost despărțite apele de ape și au fost zidite cu cuvântul cerul și pământul și mările și pășunile verzi și ierburile cu sămânță în ele și pomii cu soiurile lor pe pământ, toate acestea în trei zile, iar în a patra zi a zidit Dumnezeu pe cer cei doi luminători, soarele și luna, și le-a numit luminătorul cel mai mare care să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic care să stăpânească noaptea, precum și stelele, așa cum este scris despre facerea cerului și a pământului, și a făcut Dumnezeu acestea în ziua a patra a facerii, și vai celui ce nu crede ceea ce a lăsat Dumnezeu scris pe pământ despre facerea cerului și a pământului!

A zidit apoi Domnul cu cuvântul vietățile toate, și a luat apoi pământ cu mâna și l-a întocmit pe om, după chipul și asemănarea Sa l-a întocmit, și a fost ziua a cincea și apoi ziua a șasea, ziua facerii omului, cea mai dulce zi pentru Dumnezeu Făcătorul, și pe care iarăși o așteaptă Domnul, căci omul s-a stricat, și trebuie zidit din nou.

O, aș sta de vorbă despre facerea cerului și a pământului, aș sta de vorbă cu tot omul de știință, cu cel căruia i s-a pus un așa nume, și i-aș spune lui că nu știe nimic, că zadarnic are el nume de om de știință, că sunt ale Domnului cerul și pământul, precum este scris, și numai

Făcătorul lor știe să grăiască despre facerea Sa, despre toată mișcarea ei, căci s-a încurcat cu totul mintea omului mărginit, care se dă mare când el nu este mare, când el nu-L cunoaște pe Dumnezeu Făcătorul. Cel ce grăiește despre soare și despre lună, despre mișcarea și nemișcarea lor, să se întrebe acela mai întâi dacă-L recunoaște pe Dumnezeu, și numai după aceea să grăiască el despre facerea lui Dumnezeu. Ar fi mult de ajuns să deschidă cartea facerii un astfel de om, care dă să cerceteze el cerul și pământul, și ar fi să citească în ea prima filă a cărții facerii, filă pe care scrie Dumnezeu pe pământ lucrarea Sa de facere a cerului și a pământului și a toate câte slujesc această facere.

O, nu soarele și luna au fost făcute mai întâi, ci lumina a fost mai întâi așezată de Domnul spre facerea cea de după ea, și apoi a lucrat Dumnezeu pe lumină cerul și pământul, căci pe întineric nu se vede să lucrezi. Iată, lumina zilei nu vine de la soare, ci soarele vine din lumină și răsare și strălucește și încălzește sau dogorește pe pământ, și nu mai are cum să spună drept omul de știință, că iată, de când s-au ivit pe pământ acești uriași stricători de minte peste oameni, s-a stins mult credința în Dumnezeu a omului și sfiala lui cea sfântă înaintea Făcătorului cerului și al pământului. Uriașii cei din vechime aveau trupul uriaș, iar cei de la sfârșitul omului au prostia uriașă în ei și o împart pe tavă la cei proști, căci cei pătrunși de Dumnezeu nu întind mâna să ia din această amestecătură amețitoare, căci îngâmfarea omului s-a întins până la Dumnezeu cu căutarea și cu vederea, ca să-L poată desființa, zice omul.

O, cât am să-l rușinez Eu pe omul de știință! Vai lor, vai celor ce părăsesc trupul și ajung în fața lui Dumnezeu Făcătorul ca să le dea El locul pe care și-l agonisesc pe pământ cu rătăcirea lor de la voia lui Dumnezeu! Vai acestor îngâmfați care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala, că nu e treaba lor ceea ce dau ei să facă și să împartă spre ispitirea celor ce nu iubesc pe Dumnezeu pe pământ cu viața lor.

E zi de serbare sfântă această a doua zi a sărbătorii Rusaliilor, și au scris părinții cei sfinți pentru ziua aceasta sărbătoarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, sărbătoarea Celui ce a făcut cerul și pământul, căci Unul Dumnezeu sunt Aceștia trei. Hai, Tatăl Meu, hai să Ne așezăm în carte, Tată, că e scrisă pentru Noi această zi, și fiecare sfânt grăiește în ziua lui de sobor între sfinți. Amin.

— *O, Fiule scump al Meu, umiliința Noastră Ne-a fost mare încă dinainte de facerea lumii, și tot așa Ne este și acum, la sfârșit, când iarăși lucrăm început, dacă omul s-a smuls din rai la începutul cel dintâi și s-a stricat, s-a despărțit de Tatăl și de Fiul și de Duhul Sfânt și s-a stricat, căci s-a voit om de știință, săracul, și aceasta este mintea celor ce ispitesc pe Dumnezeu Făcătorul și Îi întorc spatele și Îi ascund cuvântul ca să grăiască ei despre cele ce s-au făcut și sunt.*

O, iată umiliința Ta, dar Tu ești Sfântul sfinților, și nu grăiești numai în ziua Noastră de sobor între sfinți, ci grăiești de la început și până la sfârșit, și iarăși până la început, căci iarăși va fi frumos pentru Noi, Cei ce suferim și Ne umilim atât cât omul Ne umilește, și Ne umilim din pricina iubirii din care suntem zidiți, căci Dumnezeu este iubire, precum este scris, și este ea fără de început și fără de sfârșit, ca și Dumnezeu, în Care este zidită iubirea.

Grăim Unul cu altul în cer și pe pământ în această zi, iar Duhul Sfânt și lucrarea Lui, care Ne leagă într-un buchet de Treime, Se face cuvânt din Noi peste pământ, Fiule scump al Meu, și am stat Noi înfiorați de dor sub cortul alb cu cei adunați la izvor în ziua ce a trecut odată cu ivirea răsăritului de soare al acestei dimineți. Ziua întâi este cea mai lungă zi a săptămânii și este ea cuprinsă între asfințitul soarelui de sâmbătă și răsăritul soarelui zilei de luni, și tot omul ar trebui să se dea deoparte cu toate treburile lui și să-L lase Domnului această zi așezată de El acum două mii de ani zi de odihnă, zi de înviere, zi de slavă.

O, ce taină mare au cuprinse în ele cele trei zile ale facerii Tale din pământ, Fiule scump! Din ziua a șasea, când Tu Te-ai lăsat pe crucea pe care Ți-ai dat Duhul, ai luat o fărâcă din ea, iar din ziua a șaptea ai luat toată ziua și Te-ai odihnit sub pământ în această zi, și a venit apoi

ziua întâi a săptămânii, zi de lucru, Fiule scump, și Te-ai sculat la lucru mai înainte de ivirea zorilor duminicii, căci Te-ai ridicat din moartea cea prin răstignire pe cruce și Ne-am ridicat, Fiule scump, la lucrul învierii, la lucrul cel pentru om, și ai grăit ca Tatăl și ai spus: «Tatăl Meu lucrează. Și Eu lucrez dacă Tatăl lucrează», și am lucrat atunci ziua salvării omului pierdut din cer, pierdut din Noi, ziua învierii, arvună plătită pentru învierea omului, Fiule scump al Meu.

O, cine mai are după adevăr curajul să ispитеască taina facerii cerului și a pământului și lucrarea lor, și apoi taina facerii omului nou și lucrarea lui? Numai nebunul mai are curaj să ispитеască și să grăiască în dreptul lui Dumnezeu Făcătorul, iar omul cel cu mintea în cap nu îndrăznește să facă aceasta, și stă cuminte și se uită la Domnul și se umilește tăcut, că nu are omul priceperea dată pentru descoperirea tainelor Domnului, iar Tu ai spus ucenicilor Tăi, care încercau, bieții de ei, să Te întrebe despre împărăția lui Israel, și le-ai spus: «Nu este lucrul vostru să știți vremurile și soroacele pe care Domnul le-a pus sub a Sa stăpânire, ci voi veți lua putere și veți purta pe Dumnezeu până la marginile pământului», și apoi Te-ai ascuns, cu ei de față Te-ai ascuns sub norul care Te-a luat din ochii lor și Te-a ridicat sus de pământ, și au ridicat ei apoi ochii spre cer, spre Dumnezeu, timp în care au sosit la ei față în față cu ei cei doi martori, Moise și Ilie, solii cerești care i-au vestit pe ei de întoarcerea Ta iarăși pe pământ, sub taina norului care Te-a ascuns atunci de ochii lor ca să vii lângă Mine, să vii de-a dreapta Mea, la locul Tău de lângă Mine, Fiul Meu moștenitor peste pământ, căci Tu ai biruit și Te-ai adus Mie înviat din pământ, ca să porți toată taina facerii omului zidit de Dumnezeu din pământ și din Duh la început, căci Tu ești născut din Tatăl Cel fără de început și ești fără de început, și ești născut din mamă Fecioară acum două mii de ani, și apoi ești ieșit din pământ înviat, o, Fiule scump, și iarăși vei veni pe pământ, precum este scris.

O, cu cine să grăiesc Eu, Tatăl, acestea toate, dacă nu cu Tine, ca și la începutul cel dintâi, când nu erau încă cerul și pământul, ci numai Noi eram, Noi, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și Unul Dumnezeu am fost Noi încă din vecii, căci altfel nimic nu se zidea din cele zidite apoi prin cuvânt.

E ziua Noastră de sobor între sfinți și Ne privesc cetele toate de sfinți, Ne privesc umilința și se înfioară cu duhul înaintea umilinței lui Dumnezeu și slăvesc ei această slavă, care se naște din umilință și este. Iată, are de unde să învețe tot omul, numai să vrea să se uite la Dumnezeu, căci sub acest cuvânt Noi stăm și suntem și grăim, și poate omul să Ne audă dacă deschide și dacă are urechi de auzit.

Va merge această carte în casele celor ce au fost cu Noi aici în ziua ce a trecut spre locul ei din cer, locul mărturiilor toate, și se vor mângâia cei ce vor lua acest cuvânt și vor tresări înaintea gurii Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, Duhul Care umblă pe vânt și aduce cuvânt, aduce glasul Domnului peste pământ. Duhul trebuie să vorbească peste case, peste biserici, precum este scris, ca să audă bisericile ceea ce Duhul grăiește, dar cine se mai îndură să deschidă Domnului, înaintea Căruia se clatină împărățiile și tronurile celor ce le place să împărățească ei?

Iar acum, Tu ești cuvântul Meu, Tu ești odihna Mea, și Eu a Ta, căci în om nu Ne-am putut afla odihna cea de după osteneală, dar va veni această bucurie, va veni și vom fi iarăși ca la facerea cea dintâi a lumii, și mai mare bucurie va fi când omul se va întoarce și va fi el așa cum trebuia să fie, așa cum a fost zidit să fie, odihna lui Dumnezeu să fie el, Fiule al Meu, întru Care Eu, Tatăl, în chip desăvârșit lucrez și Mă odihnesc, și lucrând Mă odihnesc. Amin.

— O, ce frumos, Tată al Meu, ce frumos este Fiul în Tatăl! Ce frumos Tatăl în Fiul, ce frumos! O, câtă desfătare a Duhului Sfânt în Tatăl și în Fiul, între Tatăl și Fiul! O, ce frumos! Numai cei din cer pot să se sature deplin de acest frumos sfânt, iar omul să se smerească și să creadă și să iubească așa cum Domnul l-a povățuit pentru iubire. Să vadă omul ce mare este Dumnezeu întru smerenia Sa, de la care omul să învețe, căci Domnul este mare prin Treimea Sa și nu poate

omul să-și înțeleagă neputința cea din însăși ființa sa, care nu are în ea pe deplin lumina și odihna Treimii lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Vai de treimea omului, vai! Ce iese din ea? Iese păcatul, care umple pământul peste tot. Omul nu se uită sfânt unul la altul, nu lucrează sfânt unul cu altul, și vai de treimea omului, vai! Grăiesc și spun această durere a Domnului, că doar, doar îl va face pe om să-și vadă neputința și duhul diavolului, care-l robește pe om spre păcat. E zi de serbare a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, dar această durere de la om spre Dumnezeu Făcătorul face parte din Dumnezeu, și este Dumnezeu iubire și durere, iubirea Îi este durere, iar durerea Îi este iubire. O, de ar înțelege omul durut câtă înviere îi lucrează durerea, câtă curățenie, câtă spălare de păcat, câtă pregătire sfântă!

Nu uita, omule, câtă durere faci tu lui Dumnezeu. Poartă și tu, poartă cu iubire, că Domnul poartă multă durere de la viața ta departe de Dumnezeu, departe, omule pribeag de Tatăl tău, Care-ți așteaptă întoarcerea și umilința cea pentru ea, că numai ea te poate întoarce. O, nu-ți mai căuta bucurii, nu mai râde, omule! Încearcă tu ca să vezi cât de dulce, cât de mângâietoare este lacrima umilinței când Domnul poate să te pătrundă cu lumina Sa și să facă în tine cerul cel nou și pământul cel nou, în lumină să le facă, și să așeze apoi Domnul pe cerul tău soarele și luna și să-și lucreze ele apoi lucrarea lor, strălucind prin ea.

O, Mi-a fost dulce mângâierea zilei de Rusalii în grădina Mea cu voi și cu toți cei adunați sub cuvântul Meu, fiilor. Am dat mare bucurie stihilor, ca să iasă și să se veselească ele odată cu Noi și cu voi în văzduhul cel de aici. Glasul lor, zgomotul lor dulce au fost ca un cântec dulce și sfânt, așa cum voi folosiți glas de cântec, de vijelie, de toate ale firii și ale facerii când așezați înaintea Mea și a cerului Meu de sfinți și de îngeri și înaintea fraților și surorilor de credință, care vin cu dor aici, la întâlnire cerească, și când voi așezați pilde sfinte, pilde de povață și de vedere cu povață a adevărului răului și al binelui, căci așa am lucrat și Eu cât am stat pe pământ, și am lăsat lucrarea Mea scrisă atât cât a putut condeii omului să o cuprindă pe ea, și vederea lui să vadă și să mărturisească.

Am stat cu Tatăl în cuvânt în ziua aceasta de după sărbătoare, fiilor. Am plâns cu Tatăl așa cum plânge Dumnezeu. Când Eu plâng pe pământ în cuvânt cu voi, plânge și Tatăl în cer deodată, și Una suntem sus și jos. Și am luat cu Noi în ziua aceasta trâmbița Mea, trâmbița din care am cântat pe pământ douăzeci și cinci de ani prin acest cuvânt la începutul Meu cu Verginica Mea, cu trâmbița Mea, măi fiilor, începând din anul 1955 pe vatra neamului român cuvântul venirii Mele acum, la sfârșit de timp. Am luat-o, că este în cer și la voi serbare pentru ziua cea din cer a nașterii ei pe pământ. Ziua a douăzeci și șaptea a lunii mai a fost în anul acela ziua ei de naștere, și are ea și între sfinți serbarea ei. O, am luat-o cu Noi și am venit la voi ca să mângâie ea inimioara cea îndurerată între voi, a cărei rană nu prinde coajă, o, fiilor, căci așa este iubirea cea adevărată, cea care nu moare niciodată, precum este scris.

Ia glas, Verginico, și pune tu mângâierea ta peste inimioara cea neștiută în jurul ei cu suspinul din ea, inimioara care te-a condus pe brațe spre Mine când ai venit acasă în cer, în casa sfinților Mei, așa cum și Eu am venit acasă la Tatăl și la sfinți după ce Mi-am sfârșit lucrarea pentru care am venit pe pământ acum două mii de ani. Stăm și ascultăm graiul tău, ascultăm, Verginico. Amin.

— *Mai întâi ascultă ruga mea, Bunule Doamne. E dulce durerea iubirii, dar lacrimile trebuie mângâiate, Doamne. Pe fiecare lacrimă ascunsă pune Tu alinul Tău, pune-l și leagă rana cu el, că altă legătură nu este pentru această rană vie. Avem nevoie de putere pentru Tine în această inimioară cu rană vie în ea acum, și trebuie să nu se simtă despărțirea în ea, să nu se simtă singură ea. Se petrece în ea un simțământ de singurătate, din pricina ranei cu care a rămas. Alinul nostru, adus mereu spre ea să-i fie ca o coajă pentru rană, Doamne bun.*

O, scumpa mea copilă, de lângă Domnul îți grăiesc în zi de serbare a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, zi care este și ziua mea de naștere în acest an.

O, e scumpă durerea din inimioara ta, e scumpă rana din ea. Ați fost voi doi copii ai Tatălui și ai Fiului și ai Sfântului Duh și a făcut Domnul cu voi începutul Lui cel nou de popor nou. Rana pe care o porți acum este cerească, este împărțită în două. Unul în gândul celuilalt mereu, așa lucrați voi acum, de sus și de jos deodată pentru ogorul Domnului și peste ograda Lui de fii, rod al lucrului Domnului cu voi după plecarea mea acasă la Domnul. Despărțirea este și nu este. Tu ești în gândul lui în cer, el este în gândul tău pe pământ, și așa lucrați voi acum. Rană are și el pentru tine, rană ai și tu pentru el de la această despărțire, care s-a făcut pentru lucrul Domnului de sus și de jos deodată.

Dar tu plângi cu plâns necunoscut de cei din jurul tău copii ai Domnului. Nu te înduri să îndurerezi pe cineva cu durerea ta, că tu știi ce este durerea, și mereu ai știut și mereu ai iubit, prin durere ai iubit ca și Domnul, căci ești fără mângâiere ca și Domnul, dar cei răniți se mângâie de la rană, se mângâie cu gândul la cei îndurerați ca și ei. O, ai rămas cu lacrimă pe pământ, dar îți cauți bărbăție ca să nu faci durere în cer celui ce este al tău la Domnul acum, ca să nu-l doară pe el durerea ta cea de la iubirea dintre voi. El plânge-n cer, tu pe pământ, și-aveți voi doi același gând, să vină Domnul pe pământ cât mai curând, și, iarăși, gândind de-al Domnului ogor; aveți voi doi același dor, să vină Domnul pe pământ, adus de nor. Tu sus în cer, el pe pământ, unul în altul suspinând, nedespărțiți sunteți în cer și pe pământ.

O, acesta este adevărul cel despre voi acum, dar trebuia să fie și din cer lucrat lucrul vostru cu Domnul, și vin să te mângâi dacă poți tu să te lași spre mângâiere. O, cât te lupți să nu-ți răvășești inimioara, ca nu cumva să faci durere în cer sufletelului în care plângi, ca nu cumva să te vadă în durere, ci să te vadă că poți și că duci cu putere ceea ce ai tu de purtat de la Domnul, căci iubirea lui de Domnul a avut mare grijă pe pământ ca tu să poți ce are Domnul să poată și să împartă pentru purtat. O, pune-mă pe rană, că pentru tine grăiesc eu în ziua mea de serbare, și să ia poporul Domnului grăirea mea de azi cu tine și să învețe el iubirea cea din cer, care nu-i desparte pe cei ce se iubesc în Dumnezeu, ci se mărește ea mai mult când vine o despărțire.

Îți fac o rugămintă. Gonește gândul de singurătate, și-ți va fi durerea mai blândă în tine. Cei din cer aduc ajutor mare la cei iubiți ai lor de pe pământ. Gândește-te numai la Domnul, Care-i poartă în El pe toți ai Săi, iar suspinul tău să nască rod mare pentru Domnul, pentru patria Domnului, pentru cele din cer pe pământ, și suspinândă dacă este lucrarea, vine rodul bucuriei apoi și nedespărțirea, căci Domnul vine curând, curând cu tot ce are El în cer, și nu uita cum El a spus: «Vin curând!».

O, popor al Domnului, frumoasă este inima rănită. Învață iubirea, fiule, că ai de unde să înveți. Ea se învață de la durere. Deschide-te ca să înveți, că tu trebuie să fii rodul cel ceresc al celor ce te-au cules floare cu floare ca să-I facă Domnului grădină sfântă și mult plăcut mirositoare pentru El. Amin.

Îți dau Ție, Doamne, iar eu mă așez ca să-Ți faci întregirea cuvântului, cuvânt care mângâie pe cei iubiți ai Tăi. Amin.

— Eu, Verginico, am tăcut în fața durerii acestei inimioare durute, cu care tu azi ai grăit pentru durerea din ea. Eu nu pot să-i stârnesc rana, că am de putut ceea ce este de lucrat mereu, iar lucrul Meu cel mult ia loc durerii, ajută pe cel durut și Mi-l poartă, Verginico, îl poartă de mână prin dureri. Tu ești mamă în cer, cum ai fost și pe pământ pentru ai Mei iubiți copii, și-ți mulțumesc pentru alinul pus pe rana care plânge pe pământ ca și în cer acum, așa cum tu ai spus și ai deslușit prin grăirea ta.

Eu, fiilor, am grăit cu Tatăl, iar Tatăl a grăit cu Mine și am slăvit sărbătoarea cea pentru Noi. Cuvânt de facere a înțelepciunii din om este cuvântul lui Dumnezeu între Tatăl și Fiul. Să-l ia cei plini de dor de locul Meu cu voi aici și să stea nedespărțiți cu inima de Noi și de voi, ca să rămână ei, o, fiilor.

Eu, Domnul, pecetluiesc cu numele Meu cuvântul cel ieșit din gura Mea. Iisus Hristos este acest cuvânt, precum numele Meu cel de azi se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2014